

TUDORA BARBULESCU
Clasa a VIII-a
Liceul Teoretic "Little London"
Voluntari, jud. Ilfov
Prof. Costea Iuliana

Tacita cădere pe pământ

Simultan, închid, deschid,
Ridic, cobor,
Ajung, omor
Și cad, străpung asfaltul,
Îl rup și cumpăr altul...

Și cum stăteam silențios,
Privind la strada largă,
Așa ținteam periculos,
Cimentul ce-o să cadă.

Alerg fără pantofi și brațele ridic,
Căci mâinile nu văd, și-n tălpi nu simt nimic.

Și cu durere calc,
Și fără ea eu simt,
Și-asfaltul, când s-a rupt,
În mine s-a înfipt.

Exclam cumva absurd,
Căci nu am observat,
Decât când am căzut,
Că cerul este plat.

Și în mod paralel,
Asfaltul cel zdrobit,
În loc să fie drept,
În mine-a răsărit.

Cum stau, acum, pe el,
Să plâng, să râd, să țip,
Că eu l-am omorât,
Că eu l-am ofilit!

TUDORA BARBULESCU
Clasa a VIII-a
Liceul Teoretic "Little London"
Voluntari, jud. Ilfov
Prof. Costea Iuliana

Anatomia cioburilor

Deodată sunt treaz și mă văd,
Frenetic alerg printre geamuri,
Frenetic le sparg, fac prăpăd,
Ferestre pe jos, ceață-n cadruri.

Exclam când un ciob mă apasă,
Pe limbă, pupilă sau os,
Exclam o durere deșartă,
M-a plec ca să cad lin pe jos.

Și cum te vedeam eu dormind,
Clipind fără nicio conștiință,
Așa te simțeam suferind,
Căci, când dormi,
Suferința-i deschisă.

Și-aș vrea să-mi deschid și eu chipul,
Căci ciobul cel fulgerător,
Condensând, se transcende-n nisipul,
Ce geamuri repară cu dor!

Festivalul de poezie "Gellu Naum" 2020

TUDORA BARBULESCU
Clasa a VIII-a
Liceul Teoretic "Little London"
Voluntari, jud. Ilfov
Prof. Costea Iuliana

Insecticid

Deschid ochii, voiam să-i văd pe toți,
Închid ochii, voiam să îi văd, dar sunt morți.
Țip.
"Când deschid, să vă văd aliniați!
Să-i închid și să nu vă mișcați!"
Și m-aplec
"Câte unul pe rând să veniți,
Eu vă iau, vă privesc și fugiți!"
Dar nu pot.
Și mă doare.
Așa, într-o zi m-am hotărât,
Zile când priveam cadavre,
Că din cer iese-un nor prea urât,
Și sub el, nu văd morți, văd doar larve.
M-am decis să fug,
Dar nu știam să merg,
n-aveam picioare.
"Sunt o larvă și eu!"
Eu exclam
încântare, durere, extaz.
Metamorfic și mort eu eram,
Dintr-un om într-un mort, într-o larvă,
Dintr-un eu într-un gol ce m-apasă,
Genocidul nu funcționează.

Festivalul de poezie "Gellu Naum" 2020

Deșertul nostru

Ce sec,
Ce chin
Mă rupe.
Foame, sete, clipe scurt.
Te-neci în tine,
Te porți cu greu,
Mă lași pe mine,
Să te car eu.
Să-ncerc să merg
cu tine-n spate,
Să-ncerc să simt,
Dar nu se poate.
Ce să devin?
Ce pot să fiu?
Te port, mă pierd, e prea târziu.
Vă port pe toți,
m-afund în voi,
din eu devin, pe scurt, un NOI.
Ce sete, foame arzătoare,
Ce lanțuri grele, câte șoapte.
Mă ții de mâini, de gât, de trup
Respir cu greu, dar tot mă rup.
Ce liberă-n deșertul sec,
Să plec, să-i părăsesc încerc!
Îmi dau seama cu multă ură,

M-ați prins și de ochi și de gură.
Ce javre, voi m-ați omorât!
M-ați înecat și m-ați târât.
M-ați păcălit, ați rezistat,
Pe când pe spate v-am purtat!
Pe când cu drag v-am ajutat!
Nemernici, acum vom muri,
Asfixiați, tineri și vii,
Ne-am înecat, nu respirăm,
Jalea pe spate-o purtăm,
Și simultan ne înecăm.
Căci voi n-ați vrut,
Nu ați putea,
Să fiți, să credeți ce ați vrea!
Să fiți cum vreți a exista!
Să vă purtați,
Încet, vioi,
Să nu vă mai port eu pe voi,
Să nu vă mai car prin noroi...
Să cad, să mă topesc în ploi.
Să ne-necăm,
Să cugetăm,
Și nouă să nu ne cedăm.
Căci v-ați turnat propriul deșert,
Și-n nisipuri, nimic nu-i cert.

TUDORA BARBULESCU
Clasa a VIII-a
Liceul Teoretic "Little London"
Voluntari, jud. Ilfov
Prof. Costea Iuliana

Scrum

Tresari și exclami fără sunet,
Privesc cum în praf te transformi,
Culeg fire și fire de ceață
Și-aș vrea să nu vezi că eu dorm!

Și-aș vrea să-mi pot cere iertare,
Dar eu știu, când mă vezi, că zâmbești
Că din tine cresc arbori ce iartă,
Și fugind, tu în ei te rărești.

Nu ți-am spus cum din tine-a ars focul,
Vreau să plângi și să țipi...doare să fii,
Să te văd cum erai înainte,
Când copacii, pe-atunci, erau vii.

Eu încerc să plantez iar pădurea,
Și-n tăcere privești cum te-omor,
Dar tu taci și te uiți melancolic,
Eu greșesc și greșelile dor.

Ai crescut și-ai căzut simultan,
Ai tăcut și tăcerea e stinsă,
Cum s-a stins și sălbaticu-ți foc,
Ce-ți ținea și pădurea aprinsă.

Tresari și exclami, fără sunet,
Și te strig, dar n-auzi nicidecum,
Și încerc să te prind și de mâini,
Nu ajung, adâncită de scrum.